

Skjernøyposten

— ORGAN FOR SKJERNØYFOLK UTE OG HJEMME —

Nr.4.

JULEN - 1997

29.årg.

«Det luktet deilig Amerika lukt»

Juleminner fra Dyrstad i 1960 årene.

Av Rita T. Dyrstad Solvang

Det var kommet snø og det nærmet seg jul, da mamma ropte "Ritaaaa, nå må du stå opp i dag er det skole". Det var å hive den gode varme dyna til side, og ut på den kalde gangen, inn på badet. Vi kalte det bad for det var et lite badekar der, med varmt og kalt vann i krana, men vi hadde ikke fuseso slik kusinene mine i Kr.sand hadde. Men heldigvis hadde vi et tørrklosett. D.v.s. en bøttdo som vi kunne gjøre nr.1 på. Og når bøttdoen var full var det å tømme den ute i mittinga i fjøset. Men skulle vi gjøre nr.2, ja da var det utedoen i floren vi måtte rekke frem til. Det kunne virkelig være noen kalde fornøyerler vinterstid.

Jeg var kledd og kom ned på kjøkkenet til et koselig dekket frokostbord, de andre satt allerede og spiste. Det første jeg måtte gjøre var å åpne døren i julekalenderen med nr. 1 på, å det var spennende, oi, en liten plastnisse med hull i lua til å stikke gjennom en trå, det kan kanskje bli til et fint halskjede når alle dørene er åpnet frem til julaften, og de andre figurene er trædd inn på tråden. "Julaften, ja, og pakker", tenkte jeg. "Du mamma, i år har æ lyst til å KJØPE julepresanger istedenfor å gi hjemmelagde, men æ har ingen penger, har du en ide åssen æ kan skaffe meg det". "Ja det er mye å gjøre før jul, men du kunne jo ta oppvasken og alt som hører med til det arbeidet". Å vaske opp var æ nå slettest ikke glad i, men penger ville jeg tjene. Og slik ble det. Jeg tegnet en lang liste, som jeg teipet opp over oppvaskbenken hvor det sto øverst: OPPVASK 50 ØRE-TØRKING 50 ØRE. Her skulle det tjenes mange penger da linjene sto tett i tett, til å ta i mot X for hver gang en av oppgavene ble utført.

"Nå må du skynde deg, Rita, Inger Lise og Jan Øystein venter nok nå". "Jada, jada". På med klærne og ranselen, matboksen med peanuttbutter på skiva ble dyttet ned, så bar det ut i snøen og den lange veien til Farestad skole.

Fors fra s. 1.

Vi kom for seint, for det var jo den første snøen som var kommet. Men vi ble tilgitt, å den første skoletimen med lærer Per Kjell kunne starte. Å, det var en lang time, øynene så mye oftere ut på isen som lå på Kjosdalsbukta enn på tavla. Men endelig ble det friminutt og vi føyk ut. Hvem torde løpe først over Kjosdalsbukta, Kathe var først over, isen holdt og vi andre før etter. Noen steder var det som å løpe på et gyngende teppe, kjempegøy. Men moroa tok slutt, "nå er det inn" ropte Per Kjell fra vinduet "å ha der vekk fra isen unger, dere hvet utmerket godt at det ikke er lov". Heldigvis så var det ikke skole hver dag, tenkte vi, der vi trasket hjemover øya. Vi gikk som kjent annen hver dag på skole i de dager.

Da jeg kom hjem og inn i bryggerhuset sto det en diger pakke på gulvet. Amerika pakken fra tante Harriet var kommet. Æ kunne ikke få slukt middagen fort nok, hva var det vår kjære tante Harriet hadde sendt til oss denne gangen mon tro. "Du må vaske opp først Rita, ingen pakke fornøyelse før det er gjort" var mamma's formanende ord. Søren au jeg hadde helt glemt at jeg skulle tjene mange penger.

Den oppvasken gikk raskt, og Amerika pakken skulle endelig åpnes, AMERIKA, det lukta den deiligste Amerika lukt, vi visste at med den lukta kom det alltid hyggelige overaskelser. Det var juciefruet tyggis og kjærligheter i lange remser, og i alle regnbuens farger, de lekreste struttekjoler i verden med silkeskjørt og silkeband i herlig kombinasjon. "Å så fin æ skulle være til jul, å til julefesten på kapellet".

Dagene gikk med mye mas og strev, for til jul skulle alt skinne i sin beste skrud. Sølv, messing og kobber skulle pusses. Kjøkkenskap vaskes og ryddes, stueteppe skulle ha en omgang ute i snøen og rundt på Nesåkeren. Vi halte og dro banket og slo. Og oppvask listen fikk etter hvert flere og flere X på seg. Dette lovet godt til min etterlengtede bytur. "Å ti ska mi te byen", mast jeg. "Ja, nå ser det ud te at sjøen skal holde seg i ro i mårra au, så din far kommer nok inn fra Ryvingen i morra formiddag, og da drar mi opp te byen," sa mamma. Å som jeg gledet meg! Jeg måtte bort å telle alle X på oppvask listen. Jammen med var det hele 22 X i oppvaskrekka og 18 X i tørkerekka, Det skulle bli - fingrene mine gikk som små trommestikker på benken - 11 kroner i vask og 9 kroner i tørk. Hele 20 kroner. Tenk 20 kroner som kun var mine, å det skulle bli gøy å gå rundt i byen og handle julepresanger.

Det var deilig å krype under dyna den kvelden, å kunne ligge å glede seg til byturen. For det var lenge, lenge siden jeg hadde vært i byen sist. Ja, var det ikke helt siden sommeren tro!

Sjøen lå stille da vi tøffet ut over i båten fra Nordstranda neste dag. Det var bitende kaldt, men jeg var godt kledd, hadde til og med den nye kåpa på meg som mamma hadde sydd, ja ny var vel ikke helt riktig, det var en gammel kåpe av mamma sin som hun hadde sydd om til meg. Men jeg synest den var som ny! Slik var det, når vi skulle til byen da var det å ta på seg det beste en hadde.

Vi fortøyet båten ved brygga til Handelslaget, å gikk innom Handelslaget først, det var godt å få varmet seg litt etter båtreisen, og før vi skulle ut i byen. Å, det duftet så godt der inne, mange rare lukter blandet seg i nesa, og meget rart var det å se på. Pappa og mamma pratet alt for mye og lenge med butikkfolkene, skjønte de ikke at de 20 kronene i den rosa pengepungen brant etter å bli brukt opp?

Endelig tok vi fatt på byrunden. Det var pyntet så fint med glitter og stjerner alle steder. På Rørkjær der hadde de alt mulig, der fant jeg julepresanger til mamma, pappa og mormor. Nå var vi ikke vant med hunder hjemme på Dyrstad, kanskje derfor falt øynene mine på to hundevalper som satt tett i sammen, og var laget som en steintøyvase til å henge på vegggen. Den skulle mamma få. De hadde noen nydelige kopper med innskriften -fars kopp-mormors kopp, skrevet med gullskrift i sirlige bokstaver utenpå, slik en måtte pappa og mormor ha.

Det verket i beina, synest vi hadde trasket i mangfoldige timer. Det var godt da vi endelig satte oss ned på Skagestad konditori og fikk ordentlig brus og esser. Jeg hadde fått kjøpt utrolig mye for de 20 kronene, Thorstein skulle få en eske fargestifter, Kurt kulepenn og Betty en rosa såpe som duftet aldeles nydelig.

Før vi dro hjem i båten, måtte vi inn på Handelslaget og hente alle varene som var pakket og gjort klare til oss.

SKJERNØYPOSTEN

ORGAN FOR SKJERNØYFOLK UTE OG HJEMME -

Redaktør: Sigurd Aalvik, Tlf. 382 68611

I redaksjonen:

Georg Walvick, Tlf 382 68636

Norvald Jenssen, Tlf 382 68675

Evert Knutsen, Tlf 382 68686

Rita T. Dyrstad Solvang, Tlf 382 68716

Adr.: Skjernøy, 4500 Mandal.

Postgirokonto: 0802 5425368

Kontakt i USA:

Mrs. Agathe Thompson

865 Buck kd., Stone Ridge

N.Y. 12484

Abonment pris pr. år kr 50,-

USA \$ 10,-

Litt

fiskeprat

Vi begynner med hummerfisket. De fleste har lagt teinene på land, med et resultat som er veldig ujevnt for fiskerne. De heldigste som har fisket lengst ute har fått 3 til 4 hummer pr. teine til denne tid, mens de som har fisket innenskjærs har fått en hummer pr. teine og noen enda mindre. I år har hummeren ligget uvanlig dypt, helt ned til 25 - 35 favners dyp, ja enkelte fiskere har fått dypvannskreps og hummer i samme teine og enkelte av krepsen er så store at den holdt minstemålet til hummeren som er 24 cm. Det har også vært uvanlig mye rognhummer. Det er rart at en ikke kan komme fram til en ordning med utslepp, oppkjøp eller lagring til den har sluppet rogn. Det er jo akkurat som om bonden skulle koke opp alle settepotetene til middag og ikke spare noe frø til neste års avling. Det ser ikke lyst ut for hummerfisket videre, bare halvparten og mindre med småhummer i forhold til fjor mens krabbefangsten i hummerteinene har økt veldig. Hummerprisen til fisker er kr 150 pr. kg.

Reketrålerne har fått gode fangster ute i dypet, men nå er rekekvoten for Norge oppfisket for i år, så nå må reketrålerne ligge i land til over nyttår, et leit avbrekk for mange av fiskerne.

Trollgama er kommet i sjøen igjen, og her er en del torsk, mest mellom 1,5 til 2,0 kg mens det er langt mellom de store torskene, kanskje den kommer nærmere jul? Sei og lyr er det lite av i gama, men en god del pigghå som fiskerne får kr 3 til 4.00 pr. kg før.

Vi får håpe på gode værforhold, da vil alle få juletorsk også denne jula. Lykke til og god jul.....

Les Dette!

En oppfordring til alle som vil være med å ta vare på historien.

Vi er noen stykker på vegne av Skjernøy Historielag så smått har startet innsamling av historier angående kvinnene på Skjernøy. Har du lyst til å delta så ta kontakt!! Vi ønsker med tiden at det kan bli en ny bok. Vi synes det har vært altfor lite skrevet om kvinnene her ute, og deres daglig liv.

Har du en historie - stor eller liten - om øyas kvinner vær så flink og grei å skriv den ned, eller ta kontakt med Magnhild Brovig tlf. 38 26 42 06 - Hanne Sofie Eskeland tlf. 38 26 24 08 eller Rita T Dyrstad Solvang tlf. 38 26 87 16, så kommer vi på besøk med penn eller lydband. Det behøver ikke være store lange historier, den er like god om den er kort eller lang, hør bare på denne om Robertha som bodde på Dyrstad. Da krigen brøt ut 9. apr. 1940 fikk Robertha tannverk, mere enn alminnelig. Ingen hadde tanke for byen den dagen, alle var opptatt med å høre siste nytt og følge flyene som svevet over øya. Men Robertha holdt ikke ut tannverken! Hun gikk til Nordstranda tok «Frøya» (prammen hennes) og rodde til Saltverket ved Kleven, tok beina fatt til tannlege Bentsen i byen (der Tonicka ligger i dag). Det var vanskelig å få fatt på tannlegen på en slik dag, det var tross alt krig i vårt land. Men Robertha ville bli kvitt tannverken, og til slutt klarte hun å finne tannlegen. Da han fikk se henne var hans uttalete: «Ja, kan du ro helt fra Skjernøy så skal jeg dra ut tanna». Så var ærende utført og Robertha tok fatt på den lange hjemveien.

Det bør jo tilføyes i historiene fødsel / dødsdato, gift med, hvor mange barn, gården de bodde på o.s.v. Dette er en pekepinn på hva slik en liten historie sier om det daglige liv, strev og pågangsmot. VI HÅPER DU BLIR MED.....

God Jul

Ungdomsforeningen.

Siden samlingsfesten 12. sept. og framover vil vi nevne møteuken ved Kari T. Johnsen onsdag 8. og torsdag 9. med krabbefesten fredag 10. okt. Da var det sang av Knut Olav Møll og Gundersen. Som nevnt forrige nummer var det tre bibelskolekvelder i høst, men de temene som sto oppført gjaldt ikke for Skjernøy men for Mandal. Tema for Skjernøy var: 29. okt. «Vi er så forskjellige» del 1. ved Helga Marie de Presno. - Det handlet om personlighetstyper i det kristne fellesskap - Kurskveld 5. nov var del 2 av tema «Vi er så forskjellige» ved Tormod Lindland og Per Ragnar Haraldstad - det var om fromhet i det kristne fellesskap. Temakveld 3 var 12. nov. som het «Å leve med spenninger» av Ottar Almås - handlet om livet mellom ydmykhet og idealisme. På nyåret blir det ytterlige tre kurskvelder: 21. jan. «Ekteskap, kjærlighet og samliv i bibelsk lys» ved Øyvind og Tone Benestad. Neste kurskveld er 28. jan. med tema: «Å investere i de nærmeste» ved Ingeborg Liodden. Siste kurskveld er 4. febr. og tema er: «Når barna velger annerledes» ved Frank Inge Kolberg.

Vesterøyas kvinneforening hadde utlodning fredag 24. okt. og det kom inn kr 12.700, og Østerøya kvinneforening hadde utlodning lørdag 15. nov og det kom inn kr

Julen nærmer seg fort og fredag 5. des. «Sang vi julen inn» med Mandal sangforening og talen ble holdt av Helga Marie de Presno og det ble servert risgrøt. Søndag 14. des kl 16.00 vil Menigheten «Synge julen inn»

Fredag 7. nov var det en familiefestkveld som samlet små og store ved Brit Theodorsen som begynte kl 18.30. Årsmøtet i ungdomsforeningen er 10 des. kl 19.00 og vi vil ta med noe referat neste nummer. Så vil vi minne om juletreffesten som vanlig er 28. des. kl 19.00 og Søndagskolens juletreffest som er dagen etter. En riktig god og velsignet julehøytid.....

Store påkostninger på kapellet.

Regningen for kapellet er nok blitt langt høyere enn ønskelig med tilkobling til det nye kloaknettet. Det var så mye som kom i tillegg, både boring etter vann og nye toaletter. Bare for vannboring med alt tilbehør i huset ble på kr 53. 308, -.

Dette er betalt, men så er kassen tom. Regningen på rørledning, graving og asfaltering fra hovedledning til husvegg kom på kr 22. 017, men til det er det ikke penger til, så vi må låne til dette. I tillegg kommer så nye toaletter, pluss at taket over alteret må repareres til sommeren. Dette tilsammen kan komme på ca: kr 30. 000.- I tillegg kommer vanlig løpende utgifter som strøm, lys o.s.v.

Utlodningen i mars neste år vil sannsynligvis innbringe ca: kr 30.000,- men enda vil vi være kr 20. - 30. 000,- i minus. Men styret ønsker ikke å sitte med lån til kapellet. Derfor vil vi legge en giroblankett i postkassene ut på nyåret en gang og ber om en gave til kapellet. Vi tror det er mange som kan tenke seg å være med på dette.....

Hilsen styret.

Bok - årets julegave.

Så er den ferdig. Boken om skolens historie på Skjernøy. Den omfatter hele skolehistorien fra de første enkle omgangsskoler, til sentralisering og nedleggelse av skolen på Skjernøy. Boken er laget i det vesentlige med innlegg fra tidligere elever i de fleste tidsepoker, og er således lett lest, underholdene og morsom, i tillegg til den historiske rammen. Mange vil identifisere seg med innholdet, og de mange historiene som er nedskrevet fra flere generasjoner og med forskjellig forutsetninger. Dette er virkelig interessant og morsom lesning også for folk som ikke har direkte tilknytning til skolen på Skjernøy. Boken er rikt illustrert fra de fleste tidsepoker.

Så årets julegave ligger bare og venter på din bestilling. Husk også at du støtter opp om utgiveren Skjernøy Historielag, i deres arbeid med fremtidige prosjekter, og det uhyre viktige arbeid som utføres for dagens og fremtidens Skjernøyfolk.

Boken kan kjøpes/bestilles på følgende steder:

Skjernøy Grendehus onsdag 3.des fra kl.17-20.00.Fleur Frisør Gågata.Salvesen og Nomi bokhandel.
Evert:telf.38 26 86 86-Arild 38268858-Allis 38261902-rita 38268716.

Fors. fra s. 2.

Hadde pappa glemt DET denne gangen mon tro. Nei, heldigvis vi ungene fikk en blank krone hver KUN til å handle godterier for. Tenk ei heil krone!! Vi krysset gata og gikk opp trappene til Helbergs godteri butikk. Han hadde sin vanlige kommentar til oss, "er det Skjernøyfolk som er på bytur, å kan jeg hjelpe de med". Jau, mi skolle ha det som mi pleide. En eske salt IFA og to lakriskjærigheter, takk. Kjærligheten kom i munnen før vi kom i båten, å hvor godt det var, byturen hadde vært helt som jeg hadde håpet på.

Da vi var kommet hjem og alle varer og pakker var kommet på plass, vinket pappa adjø, han måtte videre ut til Ryvinga fyr, men heldigvis kom han inn igjen på julaften og skulle være hjemme til 2. juledag.

"Du Rita, vil du være grei å gå ned i kjelleren å hente et glass syltetøy", kom det fra mamma. Jeg visste jo at før jul da måtte en være lydig og grei, ellers fikk jeg kanskje ingen pakker! Så jeg spratt opp og hoppet lydig ut døra i bryggerhuset og inn i matkjelleren. Akkurat i det jeg skulle ta syltetøyglasset fra hyllen var det jeg SÅ DET! Jeg så noe langt med lyseblått papir rundt. Oi var det virkelig, nei, det kunne ikke være..... jeg måtte snu meg mot kjellerdøren, alt var stille utenfor der, hørte bare mammas stemme opp i stua "kan noen av dere hente ved i skjulet før det går ut i ovnen"? Jeg visste jeg gjorde noe galt men jeg måtte kjenne å kikke på den lange rare pakken som lå der opp under kjellertaket. Jeg pirket forsiktig hull i papiret, jo de var røde og det var ski. Og når de var røde, ja da måtte det være til meg. Thorstein og Kurt kunne da ikke ha røde ski de var jo "gudå" og Betty hun fikk nye i fjor. Nei, det MÅTTE være julepresang til meg! Å, som jeg gledet meg til julaften.

Hadde mamma sett ordentlig på fjeset mitt da jeg leverte henne syltetøyet, ja da hadde hun nok ant hva jeg hadde bedrevet med i mat kjelleren.

Endelig, i dag var det julaften, men det var altfor mange timer igjen til selve julekvelden og alle pakkene som skulle åpnes. Juletreet sto så fint å lyste med ordentlig stjerne i toppen da jeg kom ned til frokost julaften morgen. En dør igjen i julekalenderen, i dag var det en liten stjerne bak døra, synest de var så fine alle de små tingene jeg hadde fått, og når alle tingene var trædd inn på en trå, ble det til det fineste halsbånd i verden til dokka mi.

Timene sneglet seg avsted, heldigvis var det mye snø, så vi laget hopp i bakken på Hauen og alle ungene på gården var ute og rant på ski eller kjelke.

Julaften var begynt, nå var tosken og risgrøten spist, ikke fikk jeg mandelen i år heller, alltid var det Thorstein som fikk den. Å, kunne de nå bare bli ferdig med oppvasken, alltid skulle de skravle og rydde så lenge etterpå, hadde de glemt at det var julaften??

Det pleide ikke å komme nisse til oss, for da store søster Betty var liten, var hun blitt så livende redd for nissen da han en gang KOM på besøk en julekveld, at nissen, nei han fikk gå til andre barn. Så hos oss lå alle pakkene under juletreet.

Kurt delte dem ut og jeg frydet meg over alle gavene, men den lange med det lyseblå papiret så jeg ingenting til. Det var da rart, tvilen tok tak i meg, var det ikke til meg allikevel, skulle jeg ikke få røde ski som jeg hadde ønsket meg. Var det kanskje Inger Lise som hadde fått dem, og så hadde Kristian bare gjemt de i våres kjeller frem til julaften!? Tårene var ikke langt unna, jeg så på pappa, men han var opptatt med å åpne pakker. Men der kom Kurt bort til meg med en liten pakke som det sto: til Rita fra pappa og mamma. Jeg torde ikke vise hvor skuffet jeg var, hadde bare lyst til å løpe opp loftstrappa og inn i senga. Den lille pakken ååååå. nei

Men inne i pakken var en lapp med teksten- **GÅ UT I BRYGGERHUSET-** jeg føyk ut, og der-der sto en lang pakke med lyseblått papir rundt. Det var mine ski allikevel !!!

Julaften med all gleden og forventningene var over, det jeg hadde gått og gledet meg til i uker som føltes uendelig lange tok en brå slutt. Jeg sovnet glad og trøtt, men før søvnen kom helt var det en varm tanke som kom, julefesten på kappellet med Ellen Herstad sitt julespill, og pakke fra nissen, og så måtte vi gå julebukk selvfølgelig, og alle juleselskapene med høytidelige onkler som holdt taler og tanter som hysjet, og så alle de gilde kusinene og fetterne som jeg kunne leke med til sene kvelden, å jo, det var mye og se frem til i dagene som kom.

"Ska mi gå julebukk i kveld" ropte jeg til IngerLise, en dag jeg kom susende nedover

Fors. fra s. 5

Kammersbakken på de nye skiene . "Jau det kunne mi godt". "Ja da kommer æ opp te dæ i 6 tida". Så var det opp på øversloftene og lete etter gammelt tøy og hatter, for å gjøre oss helt ukjennelige. En gammel nylonstrømpe over hodet, med hull for munn og øyner var god som maskeforkledning. Det var både gøy og slitsomt å gå julebukk, gøy å kle seg ut, men slitsomt å gå med lag på lag med puter og klær. Det var ikke sjeldent at en pute ble borte under veis der vi trakk oss frem fra hus til hus.

Det var kun 5 hus på Dyrstad og 6 hus i Valvik i starten på 60 årene, og alle fikk de besøk av oss. Det var å håpe at hullene vi hadde laget i strømpene satt på plass og ikke glei bak ørene, og at vi klarte og fordreie stemmen slik at INGEN kjente oss. Det var viktig, nåde de som antydte at vi kom vel fra Dyrstad og ikke Amerika!!!!

Det var en aldeles nydelig stund vi hadde når julebukk godteriet skulle fortæres. Om noen kaker lå graust i veska smakte de like godt for det, og var vi så heldige at akkurat DE hadde vært hjemme den kvelden vi var på vår julebukk utfart, ja da visste vi at det lå en eller to ekte konfekter i vesken. Og det var sjeldent at vi fikk ekte konfekt i de tider!

I dag var det julefest på kapellet, tante Harriet kjolen hang nystivet på loftsgangen i sin nydelige rødfarge. Men det var ikke bare tøyet som skulle være pent, håret måtte få sin juletreffest fasong. Da var Teo i nabohuset god å ha, tenk hun hadde krølltang som ble varmet opp under magasin lokket på komfyren, den krølltangen laget de flotteste krøller. Om håret ble svidd litt her og der spilte ingen rolle, bare vi fikk krøller.

Så var vi klar ,og det bar av sted med alle Dyrstad folkene ut Skaret i snøen og vinter mørket. Da vi kom til Valvik sto Valvik folkene klar der, og alle tok vi følge over øya til julefesten.

Da vi var fremme var det å få av seg alle, ullunderbuksene, koftene, luer og skjerf. Køen og kaoset der opp på loftet kunne til tider være stor. "Å henne æ skoen min, krøllan er gått ud, mamma, fløtt dæ æ må spraye mæ, au du sprayer mæ rett i øyet, ikke dytt sånn, strømpen er rakna, mamma.....". Endelig hadde jeg fått banet meg vei bort til galleriet for å se om juletreet var på plass i store salen.. Jo, det var like stort og fint som før, den store stjernen var der og de fargete lysene på treet hang i perler ned over. Å ,for et godt syn, endelig var tiden kommet for julefest!

Å få være med i Ellen Herstads sine julespill var veldig spennene og høytidelig. Laken, lys og glitte ble festet godt på oss av kyndige mødre hender. Omkleddingen foregikk på kjøkkenet . Vi trippet av spenning før vi sakte beveget oss inn over mot storsalen i klangfull sang. Om noen av oss besvimte, ja så var det ingen som fikk panikk av den grunn, det hørte liksom med det.

Klokken var blitt så mange at nå var det tiden kommet da vi skulle lese et vers eller to for hele julefestforsamlingen, det å bestige taler stolen å stå der alene var en spennende opptreden. Noen ganger tok fnisningen overtaket, så det tok litt tid før verset ble ferdig, andre ganger leste en for fort så ingen skjønnte noen verdens ting!

Men så kom høydepunktet, julenissen kom trampende inn i salen, noen ble så redde at de løp bort og klamret seg til mammaen sin. Var det noe å være redd for, vi skulle jo få pakke, tenk og få en en pakke, og så av julenissen som hadde kommet den lange lange veien helt fra Nordpolen.

Det var i krigens tid..... Fors. fra s. 7.

05.30, og var kommet ut i Nautfjellrenna hvor vi hadde et garnsett i Skiftensvikleide syden for Skjernøy, så kommer det et engelsk fly i en forferdelig fart over Hellesøy og lavt over vannet, så vi la oss ned i båten begge to. Når vi var kommet oss over dette sjokket og fått dradd ferdig garnene der, så kjørte vi ut på Ti-mannskjærboen og skulle trekke garnene der så hørte vi noen forferdelige drønn, vi hadde vann i brønnen på båten, og det kom bobler opp gjennom hullene i brønnen så det skummet i vannet, det var akkurat som vi gikk over en stållem for det smalt så veldig. Vi viste ikke hva dette kunne være for noe, men vi fikk trekt garnene da og kom oss hjem igjen. Hjemme sto jo alt på hodet, folk gikk jo rundt og pratet på nesten hvert hjørne om hva som hadde skjedd. Lengere ut på dagen 9. apr. Brynjulf og meg med et telefonbud fra Krambua til Emaneul Berge, så kom det 7 svære transportfly over oss. Da husker jeg vi gjemte oss bak steingjerdene i Bergsdalen, vi var livredde, og vi lurte på om vi kunne komme oss videre til Emaneul Berge for vi tok dette veldig tungt. Men vi kom oss jo fram og tilbake til slutt.

Fors. neste nummer.....

Det var i krigens tid (10)

Vi forsetter her med fortellinger fra krigen. Her er et intervju med Birgit Jenssen og Paul Kristiansen. Intervjuet ble gjort 14. nov. 1990. Birgit er da 68 år og forteller at det første hun kan huske fra krigen var at de hørte noen slags underjordiske drønn så hele huset ristet, følte mer sånn at det var jordskjelv. Vi tenkte ikke på krig akkurat da. På den tiden var jeg hos Gunnhild og German for Karin var just født, og German var jo på Høgvarden da, han var formann i kystvakta. På Høgvarden var også Arne Jenssen, Sigvald Berge, Toralf Christensen. Det var veldig spente og urolige dager, og German pleide å komme hjem når han hadde fri. Men denne dagen kom han bare hjem og spiste litt mat og så gikk han opp igjen. Dette var tidlig på morgenen så vi forsto at noe var skjedd men han sa jo ingen ting. Men så kom det en dame som budde hos Karen og Elisabeth opp til Gunnhild og meg som fortalte at nå var krigen begynt, og tyskerne hadde gått i land i Kristiansand, det hadde hun hørt. Så de drønn som vi hørte tidlig på morgenen var kanontorden fra Odderøya ved Kristiansand. Vi ble jo veldig urolige alle her på gården. Vi skjønnte ikke så mye, men Brynjulf hadde fått beskjed uken før om å gå rundt å si til folk på gården at de måtte blende vinduene så ikke lyset slapp ut. Der gang var jeg 17 ½ år. Det første vi hørte på formiddagen var at Trygve Kristensen var død. Telefon var det hos Eugen P. Walvik i Valvik og hos Emanuel Berge på Berge, det var også en i Bergsdalen, der budde det Martha Berge. Det var jo en forferdelig opplevelse de første krigsdagene. Vi lurte jo på hvordan det gikk med folk fra øya som var andre steder, og ikke minst sjøfolkene. Det ble ikke så mye hamstring heller den gang for folk hadde ikke så mye å kjøpe for, men noe ble det nok. Vi kjøpte nok inn noe mel o. l. men mye ble det ikke. Så var det radio det hadde noen, det var luksus den gangen. Vi var veldig spente når vi hørte på nyheter fra London. Husker godt første gangen tyskerne kom til øya. Det var Kristi himmelfartsdag tidlig på formiddagen, de kom i land på Bergsdalbrygga, og de kom opp bakken og sang for livet. Det var mange båter som kom inn og noen la til ved Krambubrygga. Vi sto på Rosnes og så dette, og så gikk de å stilte opp ved Arne Jenssen hagegjerde.

Paul Kristiansen forteller videre: Hele gården måtte stille opp her ved hagegjerdet mannfolk, kvinner og barn. Her ble jeg så lei av å stå, så jeg gikk ut men så kom Agnes gråtende og sier at hvis jeg ikke går på plass igjen så vil de skyte meg. Og jeg kom tilbake og der sto sjefen for tyskerne, en riktig råttass av en mann, han sier at hvis ikke jeg lystrer så vil de bare skyte meg rett ned for å bevise at her er det lydighet som gjelder. Min far sto jo og skalv han var jo gammel den gang, han synes det var forferdelig at de skulle gå så hardt til verks med en gang. Brynjulf Wilhelmsen sto med hendene i lomma, han fikk beskjed om å få de opp av lomma øyeblikkelig. Det var omlag 40 tyskere som kom iland denne helligdagen. De tok inn i huset til Adolf Jørgensen og de tok også inn på skolen hvor de budde og lagde mat. Huset til Enanda Olsen ble også okkupert, dette var vel noe senere og det var mest arbeidsfolk som tok inn der. Men der budde også en tysker, han var vel ikke militær i den forstand han var sjef for byggingen på Høgvarden. Det var ikke noe ubehag med tyskerne, de var jevnt over greie og gjorde ingen fortred. Ikke som vi husker var det noen spesiell opplevelser med tyskerne heller. Det hente de kom om kveldene å forlangte at en måtte blende bedre, og annet småting. men dette gikk greit for seg. Tyskerne overtok jo Høgvarden med en gang de kom i land, så dem som var der måtte jo gå da. Foreningslivet gikk sin gang. På kapellet var det akkurat som før, men vi måtte blende hele tiden, det måtte jo ikke komme et lysgløtt ut av vinduene. En måtte jo ikke røyke ute om kveldene, det kunne jo komme lysglimt fra gloa. Juletefestene gikk også sin vante gang, men vi måtte ha med oss mat, Birgit husker godt at det skulle 18 kopper Nor - kaffe på kjelen, det husker Birgit godt. (Nor- kaffe var en kaffe erstatning) Tyskerne kom også til gudstjenesten av og til. Vi hadde en prest som hette Gardsen som talte mye til dem.

Vi må jo også ta med noe fra dagen før krigen begynte 8. apr. her forteller Paul at de lå ute på sjøen og satte garn, det var litt tåkete i luften så det var vondt å se noen merker så vi fortsatte utover på de ytterste boene klokka var vel 05.00 og det var ganske mørkt og tungt i været, så kom vi ut på Krågeboen så fikk vi se en svær båt som går østover. På kvelden hører vi at den var torpedert ved Lillesand. Den hadde tropper og hester ombord, vi tenkte nok vårt da vi hørte dette. Men dagen etter skulle min far og jeg ut å trekke garnene, vi sto opp kl 04.30 og det var stille og fint på været. Og når vi sitter og drikker kaffe da om morgen og klokka er 05.15 da hører vi en alvorlig skyting inne fra Kristiansand, og når vi går til vinduet ser vi de svarte røkdottene som stiger til værs langt vekke. Vi lurte jo på hva dette er for noe, det må være krig sier min far. Når vi gikk på sjøen ca:

Bli med meg og Stina i en robåt til Kina.

Etterat jeg delvis snek meg unna trykningsjobben med forrige nummer av Skjermøyposten, ved å dra på tur til Kina, får jeg forsøke å rette litt på dette med en liten reiserapport. Skjermøyfolk er jo et reisende folk, både til lands, til vanns og i luften, så noe svært spesielt er det ikke jeg har å berette om.

For mitt vedkommende var det første tur til Kina, og jeg håper ikke det blir den siste. Tidligere har jeg flere ganger besøkt de fleste andre i Østen, men Kina er nå noe spesielt, med sitt menneskemylder, sin raske utvikling og sitt øvrige særpreg på godt og vondt.

Reisen foregikk som flyturer flest. Siste del gikk over Mongolia, og for meg så landet ut som en sammenhengende grå og livløs ørken, nærmest som et månelandskap, ikke rart at menneskene av oss oppfattes som et hardbarket folkeferd. Vel fremme i Beijing traff jeg første forretningsforbindelse, og litt spesielt er det hver gang å treffe helt nye mennesker som man skal ha inngående samtaler med. Bare det å finne rette vedkommende i en overfylt ankomsthall kan være en utfordring. Selv med nypussede briller ser de fleste kinesere for meg nokså like ut, men det vil helst gå bra, og snart kunne vi fortsette turen sammen til Shanghai, og det første bedriftsbesøket. Vennligheten og imøtekommenheten er overveldende, nesten så det blir litt for mye av det gode, for vår norske mere tilbakeholdne væremåte. Språkkunnskapende er et stort problem, og det er svært langt mellom dem som taler forståelig engelsk, men med tålmodighet og gjentakelser går det meste i boks. Produksjonsmulighetene i Kina er i utrolig rask utvikling, og stadig mer avanserte produkter, produseres nå i landet. Samtidig foregår landbruksproduksjonen etter gamle prinsipper, og dette danner store kontraster. I Shanghai ble det også litt anledning til å ta en titt på byen, og den er sannelig litt å titte på. Kineserne er ikke særlig opptatt av tall, og i hvert fall ikke av folketall, slingringsmonnet i befolkningstall lå mellom 12 og 20 millioner i Shanghai, og en rask hoderegning tilsier at i slingringsmonnet ligger to ganger vårt totale folketall. I dette gigantiske landet påstår man at man greier å brødfø alle, og selv om kosten nok ikke er særlig festpreget, stemmer nok dette til en viss grad. Men du verden hvor store forskjellene er fra distrikt til distrikt, og fra landsbygd til by, fra det helt enkle overlevelseshjordbruk og til gigantindustri med titusener av ansatte. Men uansett hvor man ferdes ser man blide, positive mennesker, så lykke målt med våre materielle verdinormer ser ikke ut til alltid å være de rette. Forretningsmoralen og filosofien er helt forskjellig fra vår. Og svært mye er basert på personlig vennskap mellom partene, har man greidd å få etablert et godt forhold på dette plan, ja da er man godt på vei til å lykkes. Og man må venne seg til å bruke tid og ikke minst tålmodighet og nøyaktighet.

Dersom man kommer litt utenfor de store byene, blir man nesten sett på som et rart vesen fra en annen klode, og ungene dytter bort i foreldrene og peker og fniser. Noen forsøker seg til med en engelsk hilsen som man med god fantasi og velvilje kan oppfatte som «How are you?» I butikken fikk jeg oppfatning av at alle av min størrelse og støpning var å betrakte som dollarmillionærer, med et usedvanlig stort behov for nesten alle varene i butikken.

Sykkelen er det store fremkomstmiddelet, og heldigvis for det, hvordan skulle det bli med mellom 1,5 og 2 milliarder kinesere i bil. Deres drøm er imidlertid vårt levesett, la oss håpe at de finner ut noe annet underveis.

Maten er et kapittel for seg, og vår oppfatning av kinamat stemmer ikke med det som serveres i Kina. Det enorme landet har flere hovedområder med sitt særpregede kjøkken, basert på tilgjengeligheten av råvarer. Som gjest får man alltid det beste, og jeg må si at maten var utrolig god og smakfull, men en del av de utallige rettene vil nok ikke falle i smak hos alle kjøttkakeelskende nordmenn. Eller hva synes dere om helkøkt skilpadde, stekt slange, snegler med grønske, jeg må medgi at grønska ikke var noe for meg. Måltidene betyr mye mer for kineserne enn de gjør for oss, og det brukes mye tid på mat og måltid, og det sosiale ved måltidene betyr svært mye også for et forretningssamarbeide. Mine ferdigheter med spisepinnene er svært moderate, og dette var til stor glede for de andre rundt bordet. Mot slutten av reisen gikk det atskillig bedre, så da jeg greide å spise kokte erter og pianøtter med pinne, følte jeg med svært ovenpå, slurping og slafsing gikk tålig fort inn i repetoaret. Og det er en ære for dem å dytte deg så stappmett, særlig av retter du ser ute til å like spesielt godt. På hotellene varierer standarden fra luksus og til det helt enkle, ja på et av stedene jeg bodde, måtte jeg nøye inpsisere sengetøyet for ubudne sengekamerater, og støvsuger hadde nok vært mangelvare i svært lang tid. Inntrykket jeg sitter tilbake med er det utrolige mangfoldet, menneskemylderet, de blide ansikter og den positive væremåten. Ja, vi nordmenn har sannelig mye å lære på mange felter.

Villsau.

Mange av skjernøypostens lesere som besøker Sandøy på sin ferd i skjærgården, har sikkert observert de spesielle sauene som holder til der året rundt, og som har vært der i ganske mange år.

Dette er ikke noen vanlige «lobber», men noen ganske spesielle fremtoninger, med egenskaper som de vanlige hvite artsfrendene nok i stor grad har mistet på sin vei gjennom generasjonene.

Gammel norsk spælsau er det offisielle navnet, men mest er de kjent under navnet villsau, eller utegangersau. Villsauen er den eneste gjenlevende av de tre kjente primitive sauerasene i Norge, de to andre, en rase fra Voss og Froøysauen ble utryddet i dette århundret. Og det var på nippet til å gå samme veien med villsauen på midten av femtiårene. Men ut fra en stamme på Austevoll, er det nå rundt 9000 dyr i landet totalt. Villsauens historie kan spores henimot 1000 år tilbake i vår historie. Den hører kysten til og er i stand til å overleve under helt ekstreme forhold om vinteren, og er skapt for å tilbringe hele året ute i det fri. Helårsullen felles midt på sommeren. Skulle det oppstå knapphet på vann, kan den drikke sjøvann, og tang og tare inngår i menyen. Viktig er det også med tilgang på lyng, særlig om vinteren. Ellers fortærer den det meste av den vegetasjonen som finnes i kystkulturlandskapet, og den er en førsteklasses vedlikeholdsarbeider av dette landskapet. Om sommeren opparbeider den store fettreserver for bruk i vintermånedene, på samme måte som ville dyr. Ved flukt har den sitt spesielle fluktmonster, i det de sprekeste dyrene «lokker» forfølgeren etter seg, mens de mer svake stikker seg vekk i landskapet. Dyrene er svært raske til bens. Ulla som gjerne har flere fargenyanser, grått, brunt, hvitt, sort m.m. gir også god kamuflasje i kystlandskapet. Værene har kraftige horn, og noen av sauene kan også ha mindre horn. Det er svært sjelden noen problemer ved lammingen, som foregår i april/mai, bindingen er sterk mellom mor og lam.

I lammetiden er dyrene spesielt sårbare for løshunder, som kan gjøre ubotelig skade i løpet av kort tid. For tre år siden ble det satt ut villsauer på Stusøy, og i høst noen få eksemplarer på Skjøringa, og de ser ut til å trives utmerket på begge steder. Og ettersom det er bragt i erfaring, planlegges det utsetting på flere øyer rundt Skjernøy. Dette er en kjempeartig hobby, synes vi som driver med det, og samtidig som kystkulturen vedlikeholdes får man produsert toppkvalitet kjøtt.

Evert

SMÅNYTT FRA ØYA.

Til Skjernøyposten.

Jeg vil gjerne reklamere for boken "SKOLEFORTELLINGER FRA SKJERNØY". Det er koselig og minnerik lesing. Min store beundring og takk til initivtagerene og bidragsyterne. Dette må være en julegave midt i blinken til alle som har gått på skolen der ute- og til de fleste som leser Skjernøyposten. Selv ble jeg helt oppslukt av boka og klarte ikke å legge den vekk før den var ferdig lest. Til og med Dagsrevyen og håndballkamp var uinteressant den kvelden.

Jeg har aldri gått på skolen på Skjernøy. Men fordi jeg tilbrakte omtrent all fritid hos mine besteforeldre, var jeg så heldig at jeg ofte fikk lov til å opptre på julefesten. I boka fikk jeg også vite at min oldefar, bestefar og far hadde bygd diverse skoler der ute.

I det hele tatt: En flott bok som riktig mange bør kjøpe og enda flere lese.

Med takknemlig hilsen fra Anne Turid Fasseland Trysil.

Fisk og fiskerier.

Bok nr. 2 av Aage Wilhemsens og Carl Johan Bentsens er nå i salg.

I denne boken som tar for seg fiskerens liv kan du også lese om årsberetninger fra fiskerens salgslag fra 1940 til 1990, om utdeling av fortjenestemedaljer, hummerfiskets historie, båtbygging, fiskerens religiøse liv, fiskere fra nabo øyer og selvfølgelig er Skjernøy fiskeren godt respektert i boken, fra de som er døde til de som i dag driver aktivt., pluss mye, mye mere. Det er litt av et arbeid de to forfatterne har lagt ned i denne boken, en stor takk til dem Kan virkelig anbefale boken på det sterkeste, den er å få kjøpt hos Salvesen bokhandel i Mandal.

Se opp - Skilting!!!!

Det er blitt satt opp skilter i Valvik. Skiltene er farts skilter som viser at vi må kjøre i kun 40 km. Det bør bli overholt, men vi som bor her er ikke alltid like flinke til og holde fartsgrensen, der bør vi ta oss i akt, det ferdes tross alt en god del unger langs veien!!

«Kjenn din øy»

“Kjenn din øy konkurransen” er nå avsluttet. Det var premie utdeling på Dyrstad skolehus, under Skjernøy Historielags høstmøte. 18 stk hadde levert inn svaret og antall poster de hadde funnet. Det er nok flere som har deltatt, da vi har solgt ca. 40 konkurranse hefter. I alt var det 29 poster fordelt rundt på øy, og setningen de skulle finne frem til var, selvfølgelig- bli medlem i Skjernøy Historielag nå!!!

Det var en aldersspredning fra 6 år til godt over 70 år. Vi i Skjernøy Historielag takker for positive brev og kommentarer vi har fått i anledning konkurransen, og håper at mange har fått gode natur opplevelser på Skjernøy, blitt bedre kjent med navner og steder, det va det som var hensikten, vi må ikke la de gamle stedsnavner gå i glemme boken!!

Grendehuskafeen.

Et positivt tiltak for nærmiljøet er det når Erna Toft Dyrstad i regi av Skjernøy Vel svinger opp med middag og kaffe til folket. Seks onsdagsettermiddager i disse høst månedene har vi kunnet kost oss i hyggelig samvær på Skjernøy Grendehus. Flere har hatt middag, andre har valgt og ta ettermiddagskaffen på kafeen.

Det er helt utrolig at hun har klart å få den “triste” salen i grendehuset til å bli så kjempe koselig. Folk har støttet godt opp. En del av kvinnene har gratis bakt kaker som er blitt solgt på kafeen. Det hele har gått i overskudd med ca. Kr. 6500.- .

Det har vært salg av hobbyartikler fra private, og salget har vært godt. Onsdag 3. nov. ble det severt Komper, og det var trekning av Vel - lotteriet som har pågått i høst. Det var 5 gavekort som ble loddet ut som besto av kransekake / bløtkake, et fårelår og 4 kalkuner. Lise Linn og Hilde Terese sang noen julesanger. Så var Marit Frivoll og stilte ut sine selvmalte produkter, som malt porselen, terakotta, glass og julekrus etc. Det var vel helst Vesterøyfolket som var best representert de første gangene, de er kanskje slappere til å lage middag enn de på Østerøya, hva vet vi! Men nå har det jevnet seg ut, de fleste har skjont at dette er både positivt og hyggelig for små og store. Og det beste av alt kafeen kommer til å fortsette over nyttår. Vi roper HURRAA – for Erna ,hennes pågangsmot og gode hjelpere.

Knaben tur 1998.

Vi minner om at det til neste år også blir Knaben tur. Datoen blir 7-9 MARS 1998. Skriv det ned i din syvende sans!!!

Det er tyver i skjergården.

Svein Walvick fra Dyrstad var i høst ute for et utsevanlig frekt tyveri.

Han hadde lagt 10 åleruser til tørk i Ytre Nodevika. Da han skulle hente dem igjen og skulle sette dem ut var tre stykker stålet. Tauet, steiner og flåt var kuttet av rusene og lå kveilet opp der rusene hadde ligget. Dette var nesten helt nye danskeruser til kr 800 - 900 stykket, bare brukt et par måneder i sommer. Også et par andre fiskere har mistet ålerusene i Nordfjorden på mystiske vis i sommer, så det er tydelig det er tyvpakk som herjer i skjergården.....

Ærfugljakt.

For første gang siden krigen, 52 år siden, har det vært lov til å skyte ærfugl. Hele november måned var det tillatt å skyte, og noen av jegerne fra øya har benyttet sjansen. Beste resultat vi har hørt om er 16 stk. mens flere har skutt 5 -6 stykker. Gode steiker på julebordet.....

Menighetsrådsvalget

for 1997 ble avholdt 12. okt. etter gudstjenesten. Og nå er Skjernøy under Mandals menighetsråd, det var to kandidater på listen fra Skjernøy og begge ble valgt inn, den ene med flest stemmer i hele kommunen. De to fra Skjernøy som ble valgt inn var Signe Aalvik og Liv Britt Jønsen. Disse to skal også respektere Skjernøys kapell interesse. Ellers er det dårlig oppslutning om menighetsrådsvalgene da alle som er medlem av statskirken har stemmerett. I Mandal sokn var stemmetallet tilsammen litt over 200.....

Ingen elgjakt på øya i høst da bestanden er for liten, men det ble nylig sett to voksene elger ved Dyrstad skolehus. De er kanskje de eneste som er igjen her ute.....

Mandal sangforening

var med å «Synge julen inn» på kapellet fredag 5. nov. Sangforeningen med formann Roald Reinertsen møtte nesten fulltallig opp. Det ble servert risgrøt som var laget av Torhild Dyrstad (den var veldig god). Tilsammen var det vel i overkant av 70 stykker som møtte opp. Det var andakt ved Helga Marie de Presno. Det var sketsjer ved Magnhild Brovig, Elly Fjermstad, Torbjørn Berge og John Walvich. Sketsjen var «Julekveld i skogen» og «Fortapte sønn som vender hjem etter 24 år» Sangforeningen fikk synge mange sanger av forskjellige slag. Det var en vellykket kveld, hvis en skal komme med kritikk vil vi si at Skjernøyfolket er litt trege til å møte opp.....

Lobbefest.

Lørdag 8. nov. var det atter en gang sammling på Tregde Feriesenter til Lobbefest. Ca: 70 stykker var møtt fram, og som vanlig var det Magnhild Brovig som sto for underholdningen. En koselig kveld kveld med mat og drikke og dem som ville kunne svinge seg i dansen.....

Revy.

I høst har det vært flere sammenkomster for å prøve å få istand en revy. Det er en del år siden det var en sånn her ute, og det krever mye arbeid. Etter siste revymøte før jul ser det nå ut til at det blir spilt revy på grendehuset utpå nyåret.

Husbygging.

Arbeidet er nå godt igang med utsprenging av tomten som ligger på Rødsteinen, nede mot sjøen mellom Martha Berge og Harry Larsen sitt hus. Et fint sted og er et av de få ubebygde stedene igjen på gården Nedre Farestad. Det er Fred Roger Karlsen som skal bo der med sin familie. Fred Roger kommer fra Rosnes.

Det siste er ennå ikke sagt i saken med den ulovlig anlagt hytteveien i Valvik. Hytten har foresten også vært til salg i

høst. Departementet har tiligere i høst enda en gang bestemt at veien skal fjernes og landskapet tilbakeføres som det var opprinnlig. Men saken er gjennom hytteeierens advokat anket til sivilombudsmannen som er den høyeste ankeinstans.....

Skjernøybrua.

Etter avisene å dømme høres det ut som brua er i så dårlig forfatning at den kan komme til å falle i sjøen når som helst. Men det er heldigvis ikke tilfelle. Brua holder mange år til, men en regner med den må fornyes i løpet av en 20 års periode, og etter dagens pris vil den komme på 16 - 17 millioner. Problemet er at armeringen inne i brua ruster og sprenger ut betongen, og mange plasser har betongen skallet av. Med et arbeid som ble gjort for noen år siden prøvde en å stoppe rusten på armeringen, men det har ikke lyktes. Men de stedene betongen da var skallet av ble armeringen sannblåst og ny betong lagt på , og det vil holde. Brua må alikevel opprustes for kr 2 milioner til neste år.....

Plassen foran grendehuset

(Kjosdalsbukta) er nå nesten ferdig, det mangler noe gjerde. Her er det laget en sandstrand, så det kan bli en grei bade plass Bukta er planert ut og det er satt en mur med trappetrinn mot sjøen. Det er fylt på med jord som skal såes og plantes med noen busker. Plassen er tenkt som balløkke /lekeplass. Resten av plassen mot sør eies av Reidar Jenssen og Ivar Kristiansen. Her er den gruslagt og det er lagt en brygge langs fjellet. Ytterst her vil det bli en slipp der en kan sjøsette og ta i land trailbare båter. Når alt er ferdig vil det bli en meget fin plass.

Vi gratulerer Eivind Syvertsen fra Ytre Farestad som 15. nov. giftet seg med Siri Bjelland fra Buhøllen. Bryllupet fant sted i Paris. Paret er bosatt i Mandal.....

Kloakken På Østerøya ble igangkjørt den 28. okt. med kommunens ledese til stede. Det ble en forferdelig stank over hele Farestad, og en lurte på om det skulle være slik. En måtte holde dører og vinduer godt lukket så en ikke skulle få lukten inn. Men etter noen dagers arbeid greide de å få nettet til å virke så nå er det luktfritt og virker greit. Arbeidet er ennå ikke ferdig på Rosnes.

Rettelse

På side 4 i dette nummeret under Ungdomsforeningen står det at det kom inn kr 12.700 i Vesterøyas kv. utlodning. Det rette er kr 10.700, Østerøyas kv. utlodning kom det inn like under kr 12.000. Vi beklager.....

Vi minner om kontingenten

for 1998 som blir samme pris som foregående år. Kr 50.00 for Norge og USA \$ 10. - Det vil bli lagt med en giroblankett i dette nummeret.....

Vi minner også om

Juletefestene på kapellet 28. og 29. des. Ungdomsforenings juletefest 28. des. kl 19.00, og Søndagsskolens juletefest 29. des. kl 17.00. Velkommen alle!!!!

Auksjon I Skjernøysund på innebo og løsøre på Jens Hauglands eiendom. 27. sep. Haugland flytter til Mandal by og eiendommen er som før nevnt solgt til Terje Bydal. Det var mange ting som ble auksjonert bort, som båt og traktor. Det var veldig mange mennesker som var møtt fram, og nesten alt ble solgt.....

Ryvingen fyr ble som tidligere nevnt valgt til kommunens kulturminne for 1997.

Til 100 års markeringen da nåværende fyr og 130 års markering da første fyr ble tent 27. sep. var det møtt ca: 150 - 200 mennesker der ute, i et strålende høstvær. I samme forbindelse ble det også overlevert en plate som skal settes opp. Det var Skjernøy historielag som sto for opplegget. og det var folk fra hele kommunen. Mandal Sångforening var med og stilte opp og sang flere sanger. Det var fortellinger av folk som har bodd fast der ute helt fra 20 årene og til 1957 da stasjonen ble omlagt til tømstasjon, og familiene fikk bo i land. Fyret var jo dampdrevet fra starten 1897 til 1922, og dette

krevde mange mennesker. På det meste bodde det 32 mennesker der ute, og barna hadde egen guvernante.

Første fyr ble bygd i 1867 og var plassert i et av husene der ute.

Adventstid.

Advent betyr «komme» Det er noe som kommer til oss, noe som har med forventning å gjøre.

Det nærmer seg jul. Aldri er vi så gode mot hverandre som i julen. Ønske om at denne julen må enda flere merke våre utstrakte hender. Mennesker i nød verden over trenger vår hjelp. Tenk om det kunne bli noe mer enn en festlig julesang- strofe: «Så rekker jeg deg med glede min hånd.....» Midt inne i Adventstiden lyder det også en appell om å rydde vei for Jesus. Rydd vekk alt som stenger. Det kristne evangelium er Guds hender rakt til oss i menneskebarnet Jesus like inn i vår nød og fattigdom. Julen er Guds utstrakte henders høytid.....

Litt om været.

Vi hadde en fin august, og litt av hvert i september, mens oktober og november har vært mer urolige som er vanlig på denne årstiden. Det har vært en del kuling både fra vest, sør og nordøst, men de store høststormene har heldigvis ikke kommet til oss. Passelig med regn, og snøen har bare så vist seg i skrivende stund. Slutten av oktober og de første dagene i desember hadde vi en liten «kuldeperiode» med temperatur fra -0 til -5 grader, og da i oktober var det slutt på sommerblomstene. De siste dagene i november har nordøst kulingen vært sur og kald, så for dem som ikke har noe ute å gjøre har det vært best å sitte i ovnskroken. Julen nærmer seg med raske skritt og om to uker snur solen, da ser en gjerne lysere på tilværelsen. SKJERNØYPOSTEN ønsker alle sine lesere en riktig god jul og et godt nyttår.....

